

Κάτ' ἀπ' τὸ δέντρο τὸ πλατύφυλλον
Ἡ κόρη καρτερῶντάς τον ἀποκοιμήθη,
Μὲ δακρυσμένα τάχαρα ματάκια της,
Μὲ φουσκωμένα ἀπὸ παράπονο τὰ στήθη.

Κ' ἡ δροπετοῦ δεντρογαλιά, ἡ ἀκοίμητη,
Βρέθηκε λυσσασμένη στὸ πλευρό της,
Κ' ἐκόλλησε τὸ καίχτρο, μαῦρο γλωσσίδι της
Στὸ δροσερό, στὸν κάτωπυρο λαιμὸ της.

Κ' ἐκείνη μὲσ' στὸν ἔπνο της ἐλόγιαζε
Πὼς χεῖλι ἀγαπημένο τὴ φιλοῦσε,
Κ' ἔπινεν ἡ δεντρογαλιά τὰθῶον αἷμά της,
Καὶ δὲν ξυπνοῦσε ἡ κόρη, δὲν ξυπνοῦσε!

Σ. Δ. Π. Σ. Εἰς τὸ διεθνὲς περιοδικὸν ἢ «**Κοιμῶπολις**», τὴν μεγάλαν αὐτὴν τριγλωσσὸν ἐπιθεώρησιν, ἐκδιδομένην ἐν Λονδίῳ, ὁ κ. **Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος**, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Jean Moréas** τοσοῦτον ἐν Γαλλίᾳ διαφημισθεὶς ποιητὴς τοῦ «**Περιπαθοῦς Προδελνευτοῦ**» καὶ ἀληθῶς πρωτότυπος ψάλτης τῆς «**Ἐρυθρίλης**», ἐδημοσίευσεν ἐν εἰδει Ἠμερολογίου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ἑλλάδι ὀλιγοήμερον διαμονήν του. Εἰς τὰς ἐντυπώσεις ταύτας τοῦ πεφημισμένου Ἑλληνογαλιῶτου ποιητοῦ, περικλειούσας σειράν ὀλόκληρον ἐκδηλώσεων τοῦ πατριωτισμοῦ του, πατριωτισμοῦ τεθλιμμένου ἐκ τῶν ἀτυχῶν γεγονότων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφάνου πάντοτε, περὶ τῶν ὁποίων δὲ ὁ «**Χρόνος τῶν Παρισίων**» συγχρόνως ἔκαμεν ἰδιόζοντα κατεῦφημον λόγον, μνημονεύεται καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ ἡ φιλολογικὴ κίνησις τῶν Ἀθηνῶν, ἐν ἣ ἑξαιρέται τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ παρ' ἡμῖν ποιητοῦ κ. **Μιζο-Μαλακῶν**, οὗ ἡ μέχρι τοῦδε ἐκλεκτὴ ἐργασία ὁμολογουμένως προσέθετο εἰς τὴν παρ' ἡμῖν νεοελληνικὴν ποίησιν κάτι τι νέον εἰς ἔμπνευσιν καὶ εἰς κάλλος. Ὁ **Jean Moréas** δι' ἰδίων ὁραίων γραμμῶν πλέκων τὸ ἐγκώμιον τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ ἰσχυρᾶς ἰδιοφυΐας τοῦ χαριτωμένου ποιητοῦ τῶν **Λευκῶν Τραγουδιῶν**, παρέθηκε καὶ πέντε ποιήματα τοῦ κ. Μαλακῶν, ἐκ τῆς ὅλης ἀνεκδότου σειράς «**Ἄδων Ἀδμάτων**», ἅτινα ἐν ἀληθείᾳ χαρᾷ δημοσιεῖται ἀνωτέρω τὸ πρῶτον ἢ «**Ἡοικίλη Στοιὰ**», μετὰ τῶν Γαλλικῶν στίχων τοῦ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ τῆς Γαλλίας τιμῶντος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἱεροφάντου τῆς νέας ποιήσεως.

Ἐὰν ἐξαιρέτως τιμᾷ τὸ ἡμέτερον ἔργον ἢ εἰς τὸν παρόντα τόμον συνεργασία τοῦ **Jean Moréas**, οὐχὶ ὀλιγώτερον μᾶς κολακεῖται ἡ ἐξαιρετικὴ ἐκτίμησις πρὸς τὸν συμπαθεῖ συνεργάτην τῆς «**Ἡοικίλης Στοιᾶς**» κ. **Μ. Μαλακῶν** τοῦ διαπρεποῦς ποιητοῦ, ἐξέχοντος σήμερον ἐν τῇ συγχρόνῳ Φιλολογικῇ Ἱστορίᾳ καὶ ἡγήτορος Σχολῆς φιλοδοξούσης τὴν ἀνακαί- νωσιν τῆς Γαλλικῆς Μούσης ἐπὶ ἀγνωτόρων καὶ στερεωτέρων βάσεων.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΓΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τὴν ἔντυσε στὰ λευκομέταξα,
Καὶ μὲ φλοουριά τὴν στόλισε ὁ ἀραπης,
Κ' ἔτσι τὴν ἔκαμε βασίλισσα
Τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς ἀγάπης.

Καὶ στοῦ κατέρου τοῦ γεφύρωμα,
Μαζύ της δέθηκε κ' ἐστάθη,
Κ' ἦρε τοῦ κύμα τοῦ τετράγνηλο,
Καὶ τοὺς ἐγκρέμισε στὰ βᾶθη.

Καὶ τώρα δὴ μανιάζ' ἡ θάλασσα,
Μὲ τὸν ἀφρό της φέρνει ἀπάνω,
Τὴ χουσοστόλιστη πεντάμορφη
Καὶ τὸν Ἀράπη καπετάνο!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

LA COMPLAINTE DE L'AMOUR

Dans son jardin, sous un arbre
La belle s'est endormie,
Ses yeux sont noyés de larmes
Du regret de son ami.

Et la cruelle serpente
Qui laguettait là tout près,
Va coller sa langue ardente
Sur son beau cou blanc et frais

Et tandis que la serpente
Suce, suce et boit sa vie,
La belle sourit et songe
Aux baisers de son ami.

JEAN MORÉAS

LA CHANSON DE LA MER

Il l'avait habillée
De soie blanche, le Maure,
De trois rangs de sequins
Il l'avait bien parée,
Pour être chacun jour
Belle reine d'Amour.

Sur le pont du navire
Il la tient dans ses bras;
Et la vague qui vire,

Sur le pont du navire
Passe et les jette en bas,

Et quand la mer écume,
Avec l'écume montent
Du profond de la mer,
Tout enlacés encore,
La belle aux sequins d'or
Et le corsaire Maure

JEAN MORÉAS

1

Ἐπρόβαλε στὸν οὐρανὸ
 Τὸ φεγγαράκι ἀπ' τὸ βουνὸ
 Καὶ στὸ μεγάλο του καθρέφτη
 Ἐναλυτὸ τὰσῆμι πέφτει.

Ἄπλωσε ἡ κόρη τὰ μαλλιά
 Στὴν κατάσπρη τῆς ἀγκαλιᾶ
 Καὶ στὸ μικρὸ τῆς τὸν καθρέφτη
 Ἐναλυτὸ χρουδιάφι πέφτει.

2

Ἡ κόρη νερευότανε
 Τὸ μορφογιὸ πού θάγαπήσῃ,
 Ὅταν ἐκεῖνος ξάφνω πέρασε
 Σὰν ἥλιος μπρὸς ἀπὸ τὴ βούσῃ.

Ἡ κόρη χάνει τὴ θωροῖά
 Καὶ τὸ μικρὸ σταγινί τῆς πέφτει
 Καὶ μὲ λαχτάρα καὶ καϊμὸ
 Θωροεὶ τὸ νιό, τὸν καρδιοκλέφτη.

Κι' ἐκεῖνος φεύγει, χάνεται,
 Ξένος διαβάτης πού περνάει,
 Πάναμετροῦ τὸ δρόμο του
 Καὶ δὲ γυρνᾷ καὶ πίσω δὲν κυττάει.

3

Ἐλα καὶ γῦρε τὸ τετραέξανθο κεφάλι
 Μέσ' στὴ λαχταρισμένῃ μου ἀγκαλιᾷ,
 Ἐχω τραγούδια νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι
 Τώρα ποῦ δὲ δὲ νανοουρίζουν τὰ
 [πουλιὰ.

Ἐλα τραγούδια νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι
 Ἐλα καὶ γῦρε τὸ τετραέξανθο κεφάλι
 Μέσ' στὴ λαχταρισμένῃ μου ἀγκαλιᾷ
 Τώρα ποῦ δὲ λαλοῦνε τὰ πουλιὰ
 Ἐλα τραγούδια νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

I

Elle paraît au bout de l'horizon
 La lune sur le mont :
 Et d'argent fondu tout son miroir,
 Son grand miroir est plein

Elle peigne ses cheveux, la belle,
 Sur sa blanche poitrine, la belle :
 Et d'or fondu tout son miroir,
 Son petit miroir est plein

II

La jeune fille rêvait
 Au beau garçon qu'elle aimerait.
 Quand celui ci vint à passer
 Comme un soleil sur de l'eau claire.

La jeune fille perd la couleur
 Et sa cruche lui tombe des mains :
 Avec angoisse elle regarde
 Le jeune homme, le voleur de son coeur.

Et le jeune homme passe, il a passé,
 Etranger, marcheur pressé
 Qui compte la route à faire,
 Qui ne reviendra plus, qui ne regarde pas derrière

III

Je veux défaire les lacs
 De tes cheveux dans mes bras :
 J'ai des chansons à te dire,
 Maintenant qu'ils ont cessé,
 Les oiseaux de te bercer.

Maintenant que c'est la nuit,
 Que se taisent tous les bruits,
 Tu pourrais bien m'écouter :
 J'ai mon amour à chanter.

JEAN MORÉAS